

Arrest

nr. 81 232 van 14 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 augustus 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 augustus 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 januari 2012.

1.3. Op 7 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de wijk 'al Jamiha' in Bagdad. U zou niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst.

Tussen 7 april 2004 en 31 december 2006 zou u als chauffeur hebben gewerkt voor het van oorsprong Koeweitisch bedrijf 'National Iraqi General Contracting Company', een aannemersbedrijf in elektrische installaties en olieprojecten. Gewapende groeperingen viseren dit bedrijf omdat het zou samenwerken met de buitenlandse troepenmacht. Dit bedrijf zou met buitenlands personeel werken. In 2004 zou u tijdens het vervoeren van een Australisch personeelslid zijn beschoten door onbekenden. U zou hierbij lichte verwondingen hebben opgelopen. Vanwege de slechte veiligheidssituatie in Bagdad zou in 2005 al het buitenlands personeel van het bedrijf uit Irak zijn vertrokken. Sindsdien zou u de persoonlijke chauffeur zijn geweest van de Iraakse bedrijfsdirecteur. In 2006 zouden u en de directeur onderweg zijn beschoten. U zou met uw wagen zijn kunnen uitwijken tot aan een controlepost en zo de aanval hebben afgewend. In datzelfde jaar zouden gewapende mannen het bedrijf hebben aangevallen. Dankzij interventie van de Iraakse ordediensten zouden de daders zijn overmeesterd. Door de verslechterde veiligheidssituatie in Bagdad zou het bedrijf echter genoodzaakt zijn geweest eind december 2006 haar deuren te sluiten. Al het personeel, u inbegrepen, zou zijn ontslagen. Sindsdien zou u geen job meer hebben uitgeoefend en noodgedwongen thuis zijn gebleven.

In maart 2007 zou u van uw vriend vernomen hebben dat er een namenlijst werd verdeeld in een soennitische moskee. Alle personen op de lijst, waaronder ook u, zouden zijn beschuldigd van collaboratie met buitenlanders en worden gezocht. Uw vriend zou u hierdoor hebben aanbevolen Irak te verlaten. In februari 2007 zou u zijn aangesproken door twee bewoners van uw wijk met de vraag uw woonwijk mee te verdedigen tegen aanvallen van de radicaal-sjiitische militie 'al Mehdi'. Deze twee personen zouden begrip hebben opgebracht voor uw beslissing om dit niet te doen aangezien u voor uw moeder moest kunnen zorgen. U zou met rust zijn gelaten. U zou nog tot januari 2008 op uw thuisadres hebben verbleven.

In januari 2008 zou u met uw Iraaks paspoort Irak hebben verlaten en verder clandestien naar Nederland zijn doorgereisd. Uw moeder zou op dat moment zijn ingetrokken bij kennissen van haar in de wijk 'al Ihlan' in Bagdad. In februari 2008 vroeg u asiel aan bij de Nederlandse asielinstanties. U zou in Nederland de subsidiaire beschermingsstatus hebben verworven. Omstreeks eind 2010 zouden de Nederlandse autoriteiten deze status hebben ingetrokken.

Op 7 maart 2011 heeft u met behulp van het IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) een vlucht 1 hebben genomen naar Amman in Jordanië. Op 8 maart 2011 zou u met uw Iraaks paspoort zijn doorgevlogen naar 'Baghdad International Airport'. De eerste twee maanden na uw terugkeer naar Bagdad zou u hebben doorgebracht bij uw vriend, in uw wijk 'al Jamiha'. Hierna zou u samen met uw moeder naar jullie huis aldaar zijn teruggekeerd. Op 15 juni 2011 zou u bezoek hebben gekregen van drie gewapende en gemaskerde mannen. Ze zouden uw naam hebben genoemd maar u zou uw identiteit hebben verhuuld en gelogen hebben dat u de huurder was van de persoon die ze zochten. De mannen zouden u verteld hebben later te zullen terugkomen. Diezelfde dag nog zou u uit angst terug zijn ingetrokken bij uw vriend. Uw moeder zou eerst thuis zijn gebleven maar zou later door uw neef zijn opgehaald om u bij uw vriend te vervoegen. Op 18 juni 2011 zou uw neef uw moeder zijn gaan ophalen. Net op dat moment zouden gewapende mannen opnieuw zijn langsgesproken en zouden ze uw neef vóór uw huis hebben doodgeschoten. Uit angst hetzelfde lot te zullen ondergaan zou u op 23 juni 2011 Bagdad zijn ontvlucht en naar Syrië zijn gereisd. U zou er ongeveer drie weken hebben verbleven en op 13 juli 2011 naar Bagdad zijn teruggekeerd om uw moeder bij te staan bij het verwerken van de dood van uw neef. Op 26 juli 2011 zou u klacht hebben ingediend bij de politie tegen het bezoek van uw belagers bij u thuis op 15 juni 2011. U zou de moord van uw neef niet in de klacht hebben vermeld. Uw klacht zou door de politie zijn doorverwezen naar de onderzoeksrechter. U zou het gerechtelijk onderzoek niet hebben afgewacht en op 7 augustus 2011 Bagdad opnieuw hebben verlaten. Via Syrië en Turkije reisde u vervolgens naar België waar u op 22 augustus 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw werkbadge en documenten van uw tewerkstelling bij de 'National Iraqi General Contracting Company' tussen 2004 en 2006, een kopie van uw aangifte bij de politie en overdracht hiervan aan de onderzoeksrechter,

uw documenten van het IOM betreffende uw terugkeer naar Irak vanuit Nederland, uw elektronisch vliegtuigticket Amsterdam-Amman (transit)-Bagdad, een kopie van de overlijdensakte van uw neef, 5 foto's waarin u figureert met collega's van 'National Iraqi General Contracting Company', uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, kopieën van uw rantsoenkaart en woonattest van uw moeder.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient vastgesteld dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat in de periode 2004-2006 als chauffeur voor het bedrijf 'National Iraqi General Contracting Company' heeft gewerkt.

U zou in 2008 een eerste keer Irak hebben verlaten. Alhoewel u in 2004 en 2006 twee maal op de weg zou zijn beschoten, zouden beide incidenten voor u geen aanleiding zijn geweest om uw land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). U nam deze beslissing pas in 2008, nadat uw naam op een 'hitlist' zou zijn terechtgekomen en nadat u door andere bewoners was aangesproken om de wijk mee te verdedigen tegen het 'Jaish al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Nochtans zou u reeds in maart 2007 hebben vernomen dat uw naam op deze lijst stond, maar zou u tot aan uw vertrek in januari 2008, bijna een jaar later, geen problemen in die zin hebben ondervonden. Naar de andere wijkbewoners toe kon u zich redden door u te beroepen op de zorg voor uw moeder. Zij zouden zich met deze uitleg tevreden hebben gesteld. Het is dan ook niet geheel duidelijk waarom u in januari 2008 toch besloot om Irak te verlaten aangezien er zich op dat moment geen ernstig incident had voorgedaan. Tussen januari 2008 en maart 2011 heeft u in Nederland verbleven. De problemen waarop u zich beroept na uw terugkeer naar Irak, Bagdad, zouden volgens u nog steeds het gevolg zijn van het feit dat u voor bovenstaande firma heeft gewerkt en uw naam staat vermeld op een 'lijst van collaborateurs met de bezetter'. Er kunnen echter kanttekeningen worden geplaatst bij dit aspect van uw relaas.

Zo verklaarde u in maart 2007 van een jeugdvriend, een soenniet, vernomen te hebben dat uw naam zou figureren op bovenvermelde lijst van gezochte personen. Deze lijst zou in een moskee zijn verdeeld onder moskeegangers, waaronder uw jeugdvriend (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Echter, zeer opmerkelijk is de vaststelling dat u omtrent deze lijst bijzonder weinig informatie wist te verschaffen. Zo verklaarde u uw vriend niet te hebben gevraagd wie of welke groepering deze lijst heeft opgesteld of ondertekend. Ook verklaarde u niet te weten welke persoon of personen deze lijst onder de moskeegangers zou(den) hebben verdeeld. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat de moskee die de lijst openbaar zou hebben gemaakt sinds de uitbraak van het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in Bagdad onder invloed is komen te staan van de 'Mujahiddin' (Islamitische strijders). De 'Mujahiddin' zouden behoren tot 'al Qaida', maar deze uitleg blijft bijzonder algemeen. Ook wist u niet te vertellen of de betreffende moskee/organisatie (zoek)acties zou hebben georganiseerd naar de personen die op deze lijst werden vermeld. U zou uw vriend niet hebben willen lastigvallen met al deze vragen omwille van de globaal gevaarlijke situatie in Irak in 2007 (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Deze uitleg is weinig overtuigend. Immers, uzelf verklaarde dat u de informatie kreeg van een jeugdvriend die u zeer goed zou kennen. Zo zou deze vriend erg begaan zijn geweest met uw persoonlijke veiligheid en u hebben aanbevolen Irak te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-9). Uit boven beschreven context mag worden afgeleid dat u uw vriend best had kunnen aanspreken om meer details of bijzonderheden te vernemen over deze lijst. Ook is het merkwaardig dat hij u geen exemplaar heeft bezorgd. Vooral omdat u verklaarde dat uw vriend u zou verteld hebben dat de lijst onder de moskeegangers, waaronder hijzelf zou zijn verdeeld. Aangezien hij u zelf heeft aangesproken over deze lijst, zou het niet meer dan logisch zijn dat hij u - om de ernst van de situatie aan te geven - de lijst op zijn minst zou hebben getoond (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het bestaan van een 'hitlist' waarop uw naam zou zijn vermeld.

Zoals hierboven reeds werd aangegeven is het bovendien merkwaardig dat u sinds de verspreiding van deze lijst in maart 2007 tot uw vertrek uit Irak in januari 2008 richting Nederland nooit persoonlijk bent geconfronteerd of benaderd door leden van een gewapende groepering omwille van uw zogenaamde samenwerking met 'de bezetter'. Uzelf verklaarde in deze periode thuis te hebben

verbleven in de wijk 'al Jamiha'. U zou slechts twee keer uw huis hebben verlaten om uw paspoort aan te vragen en uw zieke moeder naar de dokter te brengen. Deze uitleg kan niet volstaan. Het is weinig plausibel dat u, die de zorg voor uw moeder op zich had, niet vaker het huis zou zijn uitgekomen of u in de buurt zou hebben vertoond. Bovendien mag worden aangenomen dat wanneer de 'Mudjahiddin' op de hoogte waren van uw identiteit en preciese beroepsactiviteiten, het voor hen niet zo moeilijk kan zijn geweest om uw juiste woonplaats en adres te weten te komen en u thuis te komen lastigvallen. Dit laatste scenario heeft zich nochtans in 2007 niet voorgedaan (zie gehoorverslag, p.9-10).

Dient tevens aangestipt dat u verklaarde op 7 maart 2011 met behulp van het IOM vanuit Nederland een vlucht naar de luchthaven van Amman in Jordanië te hebben genomen. Een ambtenaar van het IOM zou u tot op de luchthaven van Amman hebben vergezeld en niet verder met u naar Bagdad zijn gereisd. Uzelf zou na een transit van ongeveer 15 uren in Amman een vlucht naar 'Baghdad International Airport' hebben genomen. Hierbij dient opgemerkt dat u geen enkel reisdocument kan voorleggen dat uw daadwerkelijke terugkeer naar Bagdad op 8 maart 2011 of daarna aantoonst. Ook van uw uitreis uit Bagdad in augustus 2011 kon u geen enkel reisdocument voorleggen. Uw uitleg als zou u uw paspoort hebben moeten afgeven aan de smokkelaar in Turkije is twijfelachtig. Het elektronisch vliegtuigticket Amsterdam-Amman-Bagdad bevat enkel de vluchtgegevens maar toont niet aan dat u ook werkelijk bent teruggekeerd naar Bagdad (zie gehoorverslag CGVS, p. 2-3).

In zoverre er enig geloof kan worden gehecht aan uw terugkeer naar Bagdad op 8 maart 2011 dient vastgesteld dat het zeer merkwaardig is dat u in 2011, vijf jaar na uw tewerkstelling voor het bedrijf 'National Iraqi General Contracting Company' dat in 2006 werd gesloten, opnieuw in het vizier bent gekomen van een gewapende groepering. U verklaarde op 15 juni 2011 bezoek te hebben gekregen van gewapende en gemaskerde mannen bij u thuis die naar uw naam zouden hebben gevraagd, dwz. vijf jaar na de sluiting van het bedrijf en ruim vier jaar na de verspreiding van de 'hitlist'! U zou u hebben voorgedaan als de huurder en niet als de eigenaar van het pand. Het is wel zeer bizar dat zij u na al die tijd op uw thuisadres kwamen opzoeken, terwijl zij in de periode 2007 tot begin 2008, toen uw situatie veel precairder was, dit adres geen enkele keer zouden hebben aangedaan. Daarenboven is het opvallend dat uw belagers tijdens dit eerste bezoek geen enkele stap hebben ondernomen om uw identiteit te achterhalen en uw uitleg onmiddellijk voor waar hebben aangenomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Zo zouden ze niet eens naar uw naam hebben gevraagd en zelfs geen huiszoeking hebben verricht. Uw uitleg als zouden gewapende mannen in Irak geen identiteitsdocument vragen is weinig geloofwaardig. Immers, het is algemeen bekend dat gewapende verzetsgroeperingen in Irak vaak doelgericht en georganiseerd te werk gaan bij het opsporen van in hun ogen 'collaborateurs'. U verklaarde dat de gewapende mannen drie dagen later, op 18 juni 2011, opnieuw naar uw huis zijn gekomen en uw neef voor uw huisdeur hebben doodgeschoten. Waarom ze deze keer wel onmiddellijk geweld zouden hebben gebruikt, dan nog ten aanzien van de verkeerde persoon, terwijl ze u ongemoeid zouden hebben gelaten tijdens hun bezoek op 15 juni 2011, is dan ook een raadsel (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Ter staving van al deze feiten legt u een document van aangifte bij de politie van Bagdad neer, welke nadien zou zijn doorgestuurd naar de onderzoeksrechter. U verklaarde de aangifte op 26 juli 2011 te hebben ingediend na de moord op uw neef op 18 juni 2011. Desondanks zou u deze moord - nochtans een zeer ernstig incident dat rechtstreeks aan uw situatie is gerelateerd - niet hebben vermeld in de aangifte. De familie van uw neef zou zelf klacht hebben neergelegd naar aanleiding van de moord en zou u hebben verboden dit zelf aan te geven bij de politie en het gerecht. Dit is een vrij opmerkelijke 3 gang van zaken. Ze zouden kwaad zijn geweest en u verantwoordelijk hebben gesteld voor zijn dood (zie gehoorverslag CGVS, p. 11-12). In uw aangifte zou u daarom enkel melding hebben gemaakt van het bezoek van uw belager aan uw huis op 15 juni 2011. Deze uitleg is opnieuw totaal niet overtuigend. Immers, de moord op uw neef is volgens u onlosmakelijk verbonden met uw situatie. Uw neef zou voor uw huis zijn doodgeschoten tijdens de zoekactie naar u. Bovendien is het in ieders belang, ook deze van de familie van uw neef, om deze moord ook in uw eigen politieaangifte en onderzoeksdossier te laten vermelden.

Wat het politiedocument op zich betreft, gaat het hier om een kopie en geen origineel waardoor de bewijswaarde gering is. Uzelf gaf aan dat het een gelegaliseerde kopie betreft. Echter, het papiermateriaal is van een dergelijke slechte kwaliteit dat duidelijk kan worden opgemaakt dat het eerder om kopieën van kopieën gaat. Ook is deze aangifte niet voorzien van enige hoofding of logo van de politie en de rechtbank die de klacht behandelt. Het betreft volledig met de hand geschreven stukken die door eender wie kunnen zijn opgesteld. Onderaan de pagina's staan weliswaar stempels waarvan u beweert dat het originelen betreffen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Echter, het is opvallend dat

een aantal van deze stempels onduidelijk en moeilijk leesbaar zijn, en de stempels zelf niet gesigneerd werden. Wat er ook van zij, aan dergelijke documenten kan slechts waarde worden gehecht indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig relaas wat hier niet het geval is.

Uw voorgelegde werkbadge, foto's en documenten van uw aanstelling en werkzaamheden voor de 'National Iraqi General Contracting Company' in de periode van 2004 tot 2006 tonen uw toenmalige job als chauffeur bij dit bedrijf aan, welke hier niet betwist wordt, maar vermogen bovenstaande appreciatie met betrekking tot de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid niet in gunstige zin om te buigen. Uit de door u voorgelegde overlijdensakte van uw neef kan niet worden opgemaakt dat hij zou zijn overleden in de door u opgegeven omstandigheden. Ook dit document betreft een kopie en geen origineel waardoor de bewijswaarde gering is. Tenslotte bewijzen uw identiteitsdocumenten, rijbewijs, rantsoenkaart en woonattest van uw moeder wel uw identiteit en afkomst uit Baghdad, maar voegen ze geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen heeft u uw zelfverklaarde vrees voor vervolging door soennitische extremisten geenszins aannemelijk gemaakt.

Tot slot dient opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Baghdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Baghdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Baghdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Baghdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Baghdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Baghdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Baghdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Baghdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Baghdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Baghdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen

anderzijds. Het geweld in Baghdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Baghdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Baghdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Baghdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, voert verzoeker aan dat ontegensprekelijk blijkt dat hij aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend in de zin van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij verduidelijkt dat de vrees voor zijn leven wijst naar zijn persoonlijke en psychische toestand en dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico van vervolging in Irak door een terroristische organisatie. Verzoeker herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij in Irak persoonlijk werd bedreigd in door soennitische extremisten omwille van zijn tewerkstelling bij de 'National General Contracting Company' en leden van zijn familie door deze soennitische extremisten niet werden gespaard.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staan dat duidelijk is dat de bestreden beslissing niet naar recht werd gemotiveerd en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een onredelijk besluit is gekomen. Verzoeker vervolgt dat het voor de commissaris-generaal niet duidelijk is waarom verzoeker Irak verliet en dit aanduidt dat hij “de verklaring van verzoeker niet beheerst heeft”. Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat zijn leven in gevaar was aangezien zijn naam op de lijst van gezochte collaborateurs stond en dat bij zijn terugkeer naar Bagdad hij opnieuw door de gewapende groepering onder vuur werd genomen waarbij zijn neef werd doodgeschoten, aldus zijn verklaring.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beperkt tot stereotype overwegingen van de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien de bedreiging van soennitische extremisten en de onveilige situatie voor burgers in zijn regio van herkomst, kan het volgens verzoeker niet in twijfel worden getrokken dat hij in Irak het reële risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet. Zo heeft hij aannemelijk gemaakt dat hij persoonlijk werd bedreigd door soennitische extremisten en bovendien betwist de bestreden beslissing niet dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige twijfels gerezen zijn omtrent de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij in de periode 2004-2006 als chauffeur zou hebben gewerkt voor het bedrijf 'National Iraqi General Contracting Company', zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) dient opgemerkt te worden dat hij geen enkel reisdocument kan voorleggen dat hij daadwerkelijk naar Bagdad teruggekeerd is op 8 maart 2011 en hij ook van zijn uitreis uit Bagdad in augustus 2011 met geen enkel reisdocument aantoon, (iii) in zoverre enig geloof kan worden gehecht aan zijn terugkeer naar Bagdad op 8 maart 2011 vastgesteld dient te worden dat het zeer merkwaardig is dat hij in 2011, vijf jaar na zijn tewerkstelling voor het bedrijf dat in 2006 werd gesloten, opnieuw in het vizier is gekomen van een gewapende groepering, (iv) het politiedocument een kopie betreft en geen origineel waardoor de bewijswaarde gering is, (v) zijn werkbadge, foto's en documenten van zijn aanstelling en werkzaamheden voor het 'National Iraqi General Contracting Company' in de periode 2004-2006 en zijn toenmalige job aan als chauffeur bij dit bedrijf aantonen, wat niet wordt betwist, maar bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin kunnen ombuigen, (vi) uit de overlijdensakte van zijn neef niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden hij overleden is, (vii) de andere documenten zijn identiteit en afkomst aantonen, en (viii) er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.4.2. Gelet op bovenstaande motieven kan verzoeker dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot standaardoverwegingen of stereotype overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 7 februari 2012 (CG nr. 1120388), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker met een verwijzing naar zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het herhalen van zijn vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor soennitische extremisten geenszins aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker aanhaalt dat het volstaat om het bestaan van objectieve feiten aan te wijzen die aanleiding geven tot de redelijkerwijs te verwachten vervolging, in casu vervolging en bedreiging door soennitische extremisten omwille van zijn tewerkstelling bij de 'National Iraqi General Contracting Company' en de moord op zijn neef waarna hij geen andere keuze had dan zijn land van herkomst te verlaten, wijst de Raad er nogmaals op dat (i) verzoekers tewerkstelling bij de 'National Iraqi General Contracting Company' dateert van 2004-2006, (ii) dit bedrijf niet eens meer bestaat, (iii) hij intussen een aantal jaar in Nederland verbleef en (iv) het niet aannemelijk is dat hij 5 jaar later omwille van deze tewerkstelling nog gevisieerd zou worden, (v) de omstandigheden van het overlijden van zijn neef niet blijken uit de overlijdensakte en (vi) het politiedocument slechts een geringe bewijswaarde heeft, en verzoeker deze concrete vaststellingen niet ontkracht door een herhaling van zijn voorgehouden vervolgingsfeiten. Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot subsidiaire bescherming vooreerst beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Met het verweer dat de bestreden beslissing niet betwist dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch is en alwaar zware aanslagen worden gepleegd na de terugtrekking van de laatste Amerikaanse troepen op 18 december 2011 en de bewering dat deze aanslagen tegen burgers zijn gericht, slaagt verzoeker er niet in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier te ontcrachten, noch toont hij aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze informatie de verkeerde conclusie, zoals weergegeven en toegelicht in de bestreden beslissing, niet correct zou zijn. Immers, de preciaire veiligheidssituatie in Bagdad wordt niet ontkend, noch wordt ontkend dat er na de terugtrekking van de Amerikaanse troepen aanslagen zijn gepleegd waarbij burgerslachtoffers vielen, doch in de bestreden beslissing wordt reeds het volgende gesteld: *"Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen."*

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS